

Ciutat de Mèxic, 11 de setembre 1963.

Estimat amic Calders:

Ahir vaig rebre la teva carta del 6 i ahir mateix vaig parlar amb Ramon Xirau. Manuel Duran és a Europa. Xirau, em va dir que ell mateix es preocuparia de recollir de casa Duran d'Ocon un exemplar del llibre de poemes de Duran i els posaria al correu, ell mateix, tot seguit. Naturalment que li va fer una gran impressió saber que Triadú el volia incorporar a la nova edició de la seva Antologia poètica. Crec que tindrà interès en què arribi a temps, encara que potser s'esgarrifarà quan sàpiga el que li costarà de fraqueig, si penses com és ell d'estalviador. Fa uns mesos que, en un acte a l'Orfeó, em va dir que em donaria un nou recull de poemes perquè els hi edités a la col·lecció del Club. Però diu que encara n'ha de copiar uns quants. Sembla que, amb el seu llibre, enviarà algun d'aquestes poemes inèdits per si Triadú els vol prendre en consideració. No sé si escau de fer figurar en una Antologia uns versos inèdits. Vosaltres mateixos.

Tal com et vaig dir en acomiadar-nos a l'Orfeó, faré cap a casa nostra per la primavera vinent. No puc fer-ho abans perquè tinc una pila de coses a resoldre: aprofitar la gratificació de finals d'any de cal Misrachi; obrir el meu expedient de jubilació a l'Institut d'Asseguramça Social a primers d'any, per no perdre un any més del que em correspon de subsidi, tot i que només he complert els primers 64 anys i la jubilació màxima és als 65; finalment, no podria exposar la mare a l'hivern català i haig de portar-la en temps de primavera o d'estiu perquè es vagi readaptant al nostre clima. Per bé que està passant una temporada molt dolenta i, hi ha dies, que tinc por que no aguantarà gaires mesos més.

Ahir em va telefonar Angel Messeguer. Em va dir que la Irene li havia fet una carta molt dura acusant-lo de refredar les ganes de tornar dels que en tenim. Li diu que Rossinyol li havia donat a llegir la meua darrera carta on li deia que l'Ursul té esporuguida la Maria amb el cost de la vida a casa nostra i, és clar, creu que la Irene suposa que l'Ursul parla pel que diu Messeguer. (Ja saps que es va morir la mare dels Messeguer, oi?)

I bé. L'acusat es va defensar dient que ell sempre trobava exagerats els pressupostos de l'Ursul i que atribueix l'exageració al problema difícil particular. Si Messeguer vol marxar definitivament per la primavera vinent, i nosaltres una mica més tard i els Peipoc potser dins el mateix any 64, les seves amistats més pròximes li desapareixen i entre la Zina i la Magdalena, tot i que ara ja es comencen a resignar a l'espera indefinida, el posen de punta. Però és clar que, pel que fa a mi, no em pot fer desdir del retorn perquè ho tinc ben decidit i ja em faig càrrec que, per a completar els ingressos, hauré de guanyar unes quantes pessetes més. Messeguer diu que hi ha feina a dojo per als intel·lectuals. Veurem què trobo. Fet i fet els pressupostos de Messeguer són la meitat dels de l'Ursul i ja és alguna cosa. Però la Maria espera el pressupost dels Rossinyol, tot i que, tal com vaig dir a Messeguer, nosaltres, durant un temps, haurem de viure a la Colònia Güell on hi ha una tia meua, germana petita de la mare, que té una caseta, viu sola i la seva màxima il·lusió és que li fem companyia. Crec, però, que no podré trigar gaire a fer cap a Barcelona. Messeguer diu que, als pobles, la vida baixa considerablement. Es natural.

Soler encara espera el permís. Però no ha passat el temps normal de rebre'l. Ell vol marxar a primers d'any cap a Gavà on el seu cunyat també li ofereix casa mentre gestioni la desocupació del piset de propietat de Soler. Martí, es casa pel desembre i després diu que també farà cap a Barcelona, amb la dona, és clar.

Records de la Maria per a la Rosa i tots vosaltres. Una abraçada meua.